

Sympathi fra min Side med den Slags Opfattelse, men at den Maade, hvorpaa denne Sag er tagen fra Regjeringens eller Ministeriets Side — ikke fra den ærede Ministers Side, thi han var ikke Justitsminister, dengang disse Beslutninger bleve tagne — var, det gjentaget jeg, et Misgreb. Den Maade, hvorpaa den ærede Minister omtaler denne Slags Forhold i Samfundet, skal ikke styrke den rolige, sindige Udvikling; thi her maa ikke være en Kløft i Samfundet, vi maa søge at arbejde sammen, og de, der staa høist i Oplysning, maa søge at hjælpe dem, der staa nedenfor. Saaledes maa man gaa frem, og man maa ikke tale om, at der er Nogle, som ere ryggeløse. Den ærede Minister sagde dernæst, at ved visse Leiligheder er det nødvendigt, at en Regjering træder op. Tillad mig om dette Punkt at sige dette. Det er mange Gange, at der skrives i Bladene Et og Andet. Der er mange Møder, hvorpaa der fremsføres Ord, i Anledning af hvilke Regjeringens egne Embedsmænd, naar de ville være paa deres Post, kunne vise Folk, hvilken Forskjel der er paa Ret og Uret, hvad der maa siges, og hvad der ikke maa siges. Meget, som kan straffes, men med mildere Straffe, gaar upaatakt hen. Det Samme er Tilfældet med de Mænd, som omtales her, hvis man i Tide havde overført deres Skrifter og deres Udtalelser, sagt, at Det og Dint strider mod Loven, og dette strider ikke mod Loven. Men naar man, efter gennem $\frac{1}{2}$ Aar at have vænnet dem til, at Saadant kunde gaa upaatakt hen, og saa paa een Gang kommer paa det Punkt at ville anlage dem, saa er det, at der kommer et Brud; men hvis Ministeriet Skridt for Skridt passede paa at holde Loven oppe, saa behøvede man ikke en saadan enkelt Kraftanstrengelse som den, der sidst skete. — Jeg kunde jo sige til, at dette er min Mening, min Opfattelse; thi jeg vil gjerne

Berg: Indstillingen under Nr. 10 tillader jeg mig at fastholde efter den Understøttelse, den har faaet af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Christiansen). Det ærede Medlem, der er hosiddende i det ene af de Sogne, hvormod der her tale, og meget nøie kjender de lokale Forhold, har udtalt sig for Indstillingen, og det er for mig en saa værdifuld Støtte i dette Tilfælde, at jeg kan ikke Andet end fastholde Indstillingen, hvorledes det saa end gaar med Afstemningen. Skulde denne, hvad der ikke er usandsynligt, give som Resultat, at min Indstilling ikke aedtages, saa tør jeg vel af en Ytring, der falder fra den meget ærede Ordfører, slutte, at det er, fordi Andragendet er kommet fra private Mænd og ikke fra Autoriteter, saa at Sagen altsaa vil kunne reises paa et fornyet Andragende fra Autoriteter, uden at Thinget vil finde, at det er en Gjentagelse af just den samme Sag og just paa samme Maade. Naar den ærede Ordfører i An-

ledning af mine Bemærkninger om det foreliggende Spørgsmaal udtalte, at mine Betragtninger navnlig om Strandingsskuldene vare forældede, idet der var etableret en Kasetstation paa det paagjældende Sted, da er det virkelig, forekommer det mig, en besynderlig Misforstaaelse af den ærede Ordfører; thi en Kasetstation som saadan eller et Kasetapparat hjælper mig ikke selv tilrette, men der maa Folk til, og derved at dette Apparat er opstillet paa den vedkommende Landtinge, tjernes netop en af de Grunde, der fremsføres fra Ringkjøbing Amts Side mod det Ribeamtlige, det vil sige mod at henlægge Sagen under Ribe Amt. Denne Foranstaltning taler saaledes til Gunst for min Betragtning. Videre skal jeg ikke udtale mig angaaende dette Spørgsmaal. — Det har undret mig, at den uskyldige Indstilling angaaende en mulig Revision af Straffebestemmelserne for politiske Forseelser, der gav det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Rimestad) Anledning til at udtale den Sætning, at, havde Flertallet blot givet sig Tid til at læse Straffelooven vedkommende disse Forhold osv. — Iøvrigt en Vending, som det meget ærede Medlem i sin Visdom ikke sjældent benytter sig af, uden at jeg dog tror, at den falder tungt paa nogen af dem, den rettes imod — det har undret mig, siger jeg, at denne uskyldige Indstilling har givet Anledning til, at der er gjort visse Tilløb til at komme ind paa Spørgsmaalet om vore Samfundsforhold overhovedet. Jeg skal ikke lade mig friste ind i denne Debat, som navnlig forekommer mig at være reist af den høitærede Minister; thi dertil finder jeg ikke Anledningen at være meget heldig. Derimod giver denne Sag mig Anledning til at udtale et Par Bemærkninger forsaavidt Spørgsmaalet angaar Forhandlingen om, hvorvidt Andragender bør indkomme til os i saadanne Klæder og paa en saadan Maade, at de, selv om de ere af meget skarpt Indhold, ikke ere stødende i deres Form enten mod Thinget eller mod Administrationen, naar Thinget henviiser dem til denne. Man lader, som om man ingen Raad har derfor, idet Andragenderne jo gaa til Udvalget og Udvalget kan indstille dem med eller uden Modifikation af Motiveringen. Jeg skal bemærke, at jeg for mit personlige Vedkommende har i min Rigsdags-tid haft Leilighed til ikke sjældent at tilbagevise Forlangender om at indbringe Andragender, som jeg ved Gjemmenlæsningen fandt at være skrevne i en saadan Form, at jeg ikke ønskede at anmeldte dem for Thinget. Det er min Opfattelse, at paa dette Punkt skyldte vi hiinanden og den høitagtede Regjering det Sensesyn, at vi med megen Barfomhed og kun i særegen paatrængende Tilfælde — f. Ex. naar Liden er overordentlig Knap og vedkommende Andrager bør meget langt borte, og naar Formen kan have en særegen Indfyldning — gaa udenfor den Regel, at ethvert Andragende, som man byder det høie Thing og gjennem Thinget byder den høie Regje-